

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 196/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu zneužitia práv podľa čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 Co 262/2018 z 30. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2019 osobne doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a zákazu zneužitia práv podľa čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 262/2018 z 30. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovatelia sú stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (v citáciách ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 C 198/2009 v procesnom postavení žalobcov, ktorí sa proti obchodnej spoločnosti AQA Restaurant & Pub, s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), ako žalovanej domáhajú zaplata sumy 560 056 € s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaná nebytové priestory presne špecifikované v žalobe (ďalej len „predmetné nebytové priestory“), ktorých spoluvlastníkmi sú sťažovatelia, užíva bez právneho dôvodu a od 1. októbra 2003 za ich užívanie neplatí žiadnu sumu. Sťažovatelia ako žalobcovia požadujú zaplata sumy za obdobie od 1. júla 2007 do 31. augusta 2012. Žalovaná si v predmetnom konaní proti sťažovateľom uplatnila kompenzačnú námietku z dôvodu zhodnotenia predmetných nebytových priestorov ku dňu skončenia nájmu.

3. Predmetom konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo sťažovateľom z dôvodu zhodnotenia predmetných nebytových priestorov žalovanou (vystupujúcou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 ako žalobkyňa) ku dňu skončenia nájmu. V konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 si sťažovatelia vystupujúci v tomto konaní ako žalovaní v rámci kompenzačnej námietky uplatnili proti žalovanej (vystupujúcej v tomto konaní ako žalobkyňa) z titulu odplaty za užívanie predmetných nebytových priestorov žalovanou časť istiny za obdobie do 30. júna 2007. Žalovaná podala 23. novembra 2012 návrh na prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003.

4. Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 26 C 198/2009 z 30. apríla 2013 v znení opravného uznesenia sp. zn. 26 C 198/2009 z 11. júla 2013 návrh žalovanej z 23. novembra 2012 zamietol a vo veci meritórne rozhodol (ďalej len „rozsudok z 30. apríla 2013“). Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 30. apríla 2013 podali sťažovatelia, ako aj žalovaná odvolania, o ktorých krajský súd rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 30. apríla 2013 uznesením sp. zn. 5 Co 590/2013 z 8. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie z 8. decembra 2015“) zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. V uznesení krajského súdu z 8. decembra 2015 tento konštatoval žalovanej odňatie práva *„na posúdenie a vyhodnotenie... procesnej obrany, keď započítavané nároky odporcu (žalovanej, pozn.) vecne ani právne neposúdil a vec rozhodol bez toho, aby na nárok odporcu (žalovanej, pozn.) prihliadol resp. bez toho, aby vyčkal na rozhodnutie iného súdu, ktorý tento nárok odporcu (žalovanej, pozn.) začal prejednávať skôr...“*.

5. O návrhu žalovanej na prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 rozhodol Okresný súd Bratislava I následne uznesením č. k. 26 C 198/2009-368 z 13. marca 2018 (ďalej len „uznesenie z 13. marca

2018“), ktorým návrhu na prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 vyhovel.

6. O odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2018 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že citované uznesenie Okresného súdu Bratislava I potvrdil ako vecne správne.

7. Sťažovatelia namietajú, že napadnuté uznesenie krajského súdu o potvrdení rozhodnutia prvoinštančného súdu o prerušení konania bolo vydané po tom, ako ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 329/2018 z 26. septembra 2018 (ďalej len „nález z 26. septembra 2018“) konštatoval, že v predmetnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 boli porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Sťažovatelia sa nestotožňujú so záverom obsiahnutým v napadnutom uznesení krajského súdu, podľa ktorého sa v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009, ako aj v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 rieši totožná otázka.

9. Okrem toho sťažovatelia argumentujú, že *„Na mnohé naše námietky – ako napr. špekulatívne konanie protistrany, ktorá odmietla náš návrh na spojenie oboch vecí, v čom im vyhovel aj krajský súd uznesením sp. zn. 8NcC 70/2016, ktorý návrhu sťažovateľov nevyhovel – vôbec nereagoval.“*

10. Sťažovatelia argumentujú, že nerešpektovaním nálezu ústavného súdu z 26. septembra 2018 a prerušením konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 dochádza k úmyselnému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy.

11. Sťažovatelia považujú napadnuté uznesenie krajského súdu za nepreskúmateľné a svojvoľné, keďže vôbec nereaguje na ich zásadné námietky.

12. Sťažovatelia zdôrazňujú, že v prípade, ak prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 bude trvať „až do právoplatného skončenia inak nesúvisiaceho konania, tak to môže trvať ďalšie roky, čím sa zreteľné zasiahne aj do majetkových práv sťažovateľov...“.

13. Na podklade uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ich práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a zákazu vyplývajúceho z čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň prizná sťažovateľom náhradu trov konania v sume 611,49 €.

14. Sťažovatelia zároveň v súlade s § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnému súdu navrhujú, aby z dôvodu hrozby závažnej majetkovej ujmy odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

15. Ústavná sťažnosť bola 3. apríla 2019 v súlade s bodom 7 čl. II Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2019 predložená na rozhodnutie o pridelení sudcovi spravodajcovi ako naliehavá, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad. Prostredníctvom programových a technických prostriedkov schválených plénom ústavného súdu bola ústavná sťažnosť následne pridelená sudcovi ústavného súdu Miroslavovi Durišovi (sudca spravodajca) a podľa v čase prejednávania aktuálneho rozvrhu práce prejednaná v senáte zloženom zo sudov uvedených v záhlaví tohto uznesenia.

16. Podaním doručeným ústavnému súdu 20. mája 2019 v súlade s § 130 zákona o ústavnom súde sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd prijal dočasné opatrenie a uložil Okresnému súdu Bratislava I povinnosť zdržať sa vykonávania napadnutého uznesenia krajského súdu a pokračovať „v konaní o zaplatenie 560.056 EUR.“.

II.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov doručenú mu 27. februára 2019 predbežne prerokoval podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

20. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

23. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

24. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

25. V súlade s čl. 17 dohovoru sa nič v tomto dohovore nemôže vykladať tak, aby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

26. V súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

III.

27. Predmetom ústavného prieskumu je ústavná udržateľnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým tento potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie o prerušení konania.

28. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Ústavný súd z pohľadu sťažovateľmi namietaného porušenia práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom považoval za dôležité s prihliadnutím na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazniť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

30. Ústavný súd vychádzal pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti aj z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo strany sporu na ústavne udržateľné

odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky strany sporu, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami (sp. zn. I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

31. Sťažovatelia v konkrétnostiach namietajú, že sa nestotožňujú so záverom v ich veci konajúcich všeobecných súdov o totožnosti otázky riešenej v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 a Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2013. Namietajú ďalej nepreskúmateľnosť a svojvoľnosť napadnutého uznesenia vydaného vo veci prerušenia konania z dôvodu, že krajský súd v ňom nereaguje na zásadnú námietku sťažovateľov. Prerušenie konania podľa nich môže z dôvodu dlhšieho trvania zasiahnuť aj do ich majetkových práv. Okrem toho podľa sťažovateľov napadnuté uznesenie krajského súdu porušuje z dôvodu nerešpektovania nálezů ústavného súdu z 26. septembra 2018 úmyselne aj čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 17 dohovoru.

32. V kontexte skutočnosti, podľa ktorej je predmetom preskúmania ústavnej udržateľnosti v tomto konaní rozhodnutie všeobecného súdu procesného charakteru (nemeritórne rozhodnutie), ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje predovšetkým na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od jeho pokračovania a rozhodnutia všeobecných súdov vo veci samej (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

33. V tejto súvislosti ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu procesnej povahy. Vo všeobecnosti však platí, že nedostatky rozhodnutia procesnej povahy nemožno spravidla samej osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa takéto pochybenia môžu strany sporu dotknúť (sp. zn. III. ÚS 381/2016).

34. Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že prerušenie konania, o ktoré vo veci sťažovateľov ide [v súlade s § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet], je prípadom fakultatívneho prerušenia konania, pri ktorom sa plne prejavujú atribúty nezávislého rozhodovania všeobecného súdu v rámci zákonom stanovenej diskrecie, ktorá prostredníctvom § 164 CSP umožňuje prerušiť konanie za predpokladu, že v prebiehajúcim konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie.

35. Ústavný súd zároveň pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, podľa ktorej všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. V konkrétnych okolnostiach vecí bolo v právomoci krajského súdu vykladať a aplikovať § 164 CSP. Pokiaľ tento výklad nie je zo strany krajského súdu arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

36. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti podstatná.

37. V uvedenej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd zdôraznil, že rozhodujúcim hľadiskom pre fakultatívne prerušenie konania je zásada hospodárnosti, s ktorou by bolo „*paralelné riešenie toho istého nároku na dvoch odlišných súdoch v dvoch rozličných konaniach... v rozpore, nakoľko by vyžadovalo duplicitné vykonávanie všetkých dôkazov, ich posúdenie a vyhodnotenie, pričom uvedený postup by zakladal reálne riziko, že závery rozličných súdov prijaté k nastoleným otázkam budú vo vzájomnom nesúlade, čo by odporovalo zmyslu súdneho procesu, ako aj želanej jednotnosti rozhodovacej praxe súdov.*“

38. Po oboznámení sa podstatnou časťou napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že s prihliadnutím na jeho procesný charakter obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov. Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím

ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

39. Z relevantnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu ďalej vyplývajú skutočnosti týkajúce sa totožnosti prejednávaného nároku plynúceho zo zhodnotenia predmetných nebytových priestorov žalovanou, ktoré podľa názoru ústavného súdu v dostatočnej miere odôvodňujú prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009, v ktorom si žalovaná uplatnila kompenzačnú námietku zhodnotenia predmetných nebytových priestorov do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003, predmetom ktorého je rozhodovanie o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane sťažovateľov zhodnotením predmetných nebytových priestorov žalovanou. Z uvedeného dôvodu je záver krajského súdu o tom, že je daný dôvod na prerušenie konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009, keďže v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I vo veci vedenej pod sp. zn. 26 C 198/2009, ústavne udržateľný.

40. Pokiaľ sťažovatelia namietajú, že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvádzanými v odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2018, predovšetkým rozhodujúcou skutočnosťou odmietnutia návrhu sťažovateľov na prikázanie sporu Okresnému súdu Bratislava V a následného spojenia

obidvoch vecí do jedného konania, ústavný súd zdôrazňuje, že táto námietka sama osebe nemohla mať na rozhodnutie krajského súdu o potvrdení prerušenia konania zásadný vplyv.

41. Podľa § 39 ods. 2 a 3 CSP na návrh ktorejkoľvek zo strán možno spor prikázať inému súdu tej istej inštancie aj z dôvodu vhodnosti. O prikázaní sporu rozhoduje súd, ktorý je najbližšie spoločne nadriadený príslušnému súdu a súdu, ktorému sa má spor prikázať.

42. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia podali návrh na prikázanie sporu vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 Okresnému súdu Bratislava V v záujme následného uplatnenia postupu podľa § 166 ods. 1 CSP a spojenia vecí na spoločné konanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 8 NcC 70/2016 z 29. decembra 2016 nebolo návrhu sťažovateľov vyhovené. Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovatelia na túto skutočnosť v odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2018 o prerušení konania upozornili a zdôraznili, že krajský súd v citovanom rozhodnutí ich návrhu na prikázanie sporu inému súdu nevyhovel z dôvodu zásady hospodárnosti a zaistenia rýchlosti prejednávania veci, pričom „*zrazu tento záver pre okresný súd neplatí, keď zjavne účelovému návrhu žalovaného o prerušenie konania vyhovuje*“ (odvolacia námietka citovaná z odvolania sťažovateľov proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2018).

43. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 8 NcC 70/2016 z 29. decembra 2016 vyplýva ako dôvod nevyhovenia návrhu sťažovateľov na delegáciu veci inému súdu skutočnosť, že delegáciou by sa nedosiahol stav zaručujúci hospodárnejší a efektívnejší spôsob prejednávania veci pre nutnosť naštudovania veci vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 sudcom Okresného súdu Bratislava V, keďže ako to vyplýva aj z časti I tohto uznesenia, v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 je predmetom zaplatenie sumy za užívanie predmetných nebytových priestorov za obdobie od 1. júla 2007 do 31. augusta 2012 a v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003 si sťažovatelia uplatnili v rámci kompenzačnej námietky sumu za užívanie predmetných nebytových priestorov žalovanou za iné obdobie (a to od roku 2003 do 30. júna 2007). Rozdielnosť nárokov plynúcich

z užívania predmetných nebytových priestorov, ktoré si v konaniach uplatnili sťažovatelia, by tak kládla zvýšené časové nároky aj v kontexte potreby vykonania rozsiahlejšieho dokazovania.

44. K prerušeniu konania uznesením Okresného súdu Bratislava I z 13. marca 2018 v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu došlo predovšetkým z dôvodu zaistenia hospodárnosti konania v zmysle zabránenia duplicitného vykonávania dôkazov pri preukazovaní nároku plynúceho zo zhodnotenia predmetných nebytových priestorov žalovanou, ktorý je totožný v oboch konaniach (v konaní pred Okresným súdom Bratislava V, ako aj v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I).

45. Z uvedeného vyplýva, že zásada hospodárnosti bola odôvodnená vo veci konajúcimi súdmi v súvislosti s návrhom na prikázanie sporu inému súdu, ako aj s návrhom na prerušenie konania, a to berúc do úvahy skutočnosti, ktoré s prihliadnutím na právne inštitúty, o ktorých sa v príslušných konaniach rozhodovalo, mali pre rozhodnutie o nich podstatný význam. S prihliadnutím na uvedené preto neobstojí námietka sťažovateľov o tom, že vo veci konajúce súdy vo svojej podstate zásadu hospodárnosti pri rozhodovaní o prerušení konania nerešpektovali. Je síce pravdou, že krajský súd na odvoláciu námietku sťažovateľov týkajúcu sa nerešpektovania zásady hospodárnosti nereagoval, avšak v kontexte konštatovanej nedôvodnosti odvolacej námietky táto skutočnosť a osobitné nevysporiadanie sa s odvolacou námietkou zo strany krajského súdu nemôže mať za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu pre nedostatok dôvodov či jeho arbitrárnosť.

46. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie.

47. Ani námietka sťažovateľov o tom, že prerušenie konania podľa nich môže z dôvodu dlhšieho trvania sporu zasiahnuť aj do ich majetkových práv, nie je podľa názoru ústavného súdu dôvodná.

48. S prihliadnutím na relevantnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa v zásade nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu (právoplatné prerušenie konania) neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (m. m. napr. III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03, II. ÚS 3/00, I. ÚS 214/06), je zrejmé, že sťažovatelia sa v prípade právoplatne prerušeného konania odstránenia stavu právnej neistoty v tomto (prerušenom) konaní domáhať v zásade nemôžu (m. m. sp. zn. II. ÚS 397/2014).

49. Keďže však sťažovatelia majú procesné postavenie strany v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 12 C 313/2003, nič im nebráni v tom, aby sa ochrany majetkových práv z dôvodu dlhšieho trvania sporu, a tým aj vyslovenia existencie zbytočných prietahov domáhali práve v tomto citovanom konaní, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 198/2009.

50. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením práv majetkového charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala vysloviť ich porušenie.

51. Napokon ani námietka sťažovateľov o porušení čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy z dôvodu nerešpektovania príkazu ústavného súdu konať vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 C 198/2009 bez zbytočných prietahov (nález ústavného súdu z 26. septembra 2018) neobstojí. Výklad ponúkaný sťažovateľmi založený na bezhraničnom uplatňovaní príkazu adresovaného všeobecnému súdu konať totiž zasahuje do rozhodovacej činnosti všeobecného súdu a vo svojej podstate bráni uplatneniu právomoci všeobecného súdu pristúpiť v období po vyslovení zbytočných prietahov

v príslušnom konaní k fakultatívnemu prerušeniu konania, pokiaľ sú na takýto postup splnené zákonné podmienky. Takýto výklad však nerešpektuje postavenie ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti, ktorý nemá vo vzťahu k všeobecným súdom postavenie nadriadeného orgánu. Aj námietka o porušení čl. 17 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy je preto nedôvodná.

52. S prihliadnutím na všetky už uvádzané skutočnosti ústavný súd konštatuje, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľov. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

53. Nad rámec uvedeného ústavný súd podotýka, že pokiaľ sťažovatelia tvrdia, že im hrozí zásadná majetková ujma, majú stále možnosť na svoju ochranu využiť iné dostupné procesné prostriedky, ktoré im umožnia adekvátnu obranu ich práv ešte v konaní pred všeobecnými súdmi.

54. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v ústavnej sťažnosti vrátane návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, resp. prijatie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2019